

Hogyan értelmezem a *HIPPOKRÁTESZI ESKÜT* ma Magyarországon?

„**Én - Horváth Erzsébet-**, esküszöm, hogy ezt az esküt képességem és meggyőződésem szerint mindenestül megtartom. Betegeim életrendjét a legjobb tudásom és ítéletem szerint hasznosan írom elő. A betegek hasznára leszek, tartózkodom mindenfajta szándékosan kárt okozó jogtalanságtól, akinek testi gyógyítása rám tartozik. Bármit látok, vagy hallok kezelés közben vagy a gyógyításon kívül az emberek hétköznapi életében, amit kifecsegni nem szabad: arról hallgatom, s mint orvosi titkot megőrzöm. Ha ezt az esküt megtartom, és nem töröm meg boldogan élvezzem életemet és mesterségemet, legyen örök becsülete az emberek előtt, ha azonban megszegem és hamisan esküszöm, történjék mindennek az ellenkezője.”

A kis elsárgult papírdarabkát 1955 szeptemberében adta a kezembe **Deme Sarolta** A budapesti Varga Katalin Ápolónőképző iskola igazgatója.
Nem véletlen, hogy, több mint fél évszázadon át megőriztem, és vállalom minden szavát életem végéig.
Mert
AZ ESKÜ KÖTELEZ: Nemre, fajra, bőr színre, vallási és politikai hovatartozásra való tekintet nélkül.

Alig zártuk le az első évet a boldog Alma Materben, a „mélyvízbe dobás” próbáját hősiiesen kiálltuk mind a hetvennégyen.

1956. október 23-án este nyolc óras vonattal barátnőm hazautazott Mezőtúrra. A Keleti pályaudvart elhagyva, döbbenetesen észleltem a Rákóczi úti forrongást. Gyalogosan vágtam neki az útnak, hogy minél előbb megérkezzem a Makarenko / ma Horánszky / utcába. Este 9 óráig volt kimenő a kollégiumból.

A kialakult lövöldözések tüntetések sűrűségében már nem tudtam eljutni a Makarenko utcába.

A Szentkirály utcán keresztül –hason csúszva – étem el a Vass utcai kórház kapubejárátát. Elsőéves ápolónőképzősként a VASS UTCAI KÓRHÁZ Nőgyógyászati műtőjébe voltam beosztva féléves gyakorlatra.

A golyók zápoztak utca hosszat fej és derék magasságban.

A műtőfolyosó tele volt friss fej és has sérülttel.

A ránk ömlő betegellátásban - a csendes ügyeletre beosztott egy orvos-egy műtősnő ügyeleteseknek -, aktív segítője lettem a késő esti, éjszakai munkában..

Sokkszerűen hatott rám a műtő bejárata előtt fekvő fiatal diák, kinek matraca alatt már akkor tócsában állt a vér. A hatás csak fokozódott, mikor közel hajolva hozzá egykor volt táncpartnerem, kedves diákbarátom arcán láttam legördülni a hideg verejtéket. A gyors

beavatkozás ellenére fiatal szép testét már csak letakarhattuk. A dum-dum golyó kegyetlenül roncsolt Már soha többet nem táncolhattunk együtt.

Pár nap múlva, - ugyan ebbe a kórházba osztottak be szolgálatra, a Belgyógyászatra .

A harcokban megsérül betegek ápolása, gondozása volt a munkám.

„Az ajtó mellett közvetlenül, kétségbeesett szempár, vöröses szeplős arcú, remegő kezű, deréktól lebénult fiatalember feküdt az ágyon.” Etetni, ápolni kellett mozdulatlanságában.

- Ő egy ÁVÓS – suttogta kolleganóm.

- És? – vontam fel a szemöldököm.

- Nem érted? Ő egy ÁVÓS! Esetleg Ő lőtt a te barátodra, aki tegnapelőtt a műtőben meghalt!

- Nem! Ő egy BETEG! Segíts felültetni, hogy meg tudjam etetni.

Október utolsó, vagy november első napjaiban – az idő összefolyt egy végtelen küzdelemben

–

A RÓKUS KÓRHÁZBAN szolgáltam.

A behozott sebesülteket kellett műtetre előkészítenem. A hosszú-tágas folyosó mindkét oldalán súlyos, azonnali ellátást igénylő betegek feküdtek. A sérültek túlnyomó része orosz kiskatona volt.

A keki színű gimnasztyorka barnás-piros színben, szakadtan lógott rajta / Gimnasztyorka az orosz katonák jellegzetes egyenruhájának egyik darabja. Hosszú ujjú, álló galléros, nadrág fölött hordott ingszerűség Két zseb a felső harmadában a rangot jelző váll-lapokkal felszerelve Ezt a kissé bővülő ruhadarabot a katonai öv fogta össze, ezen volt a pisztolytáska elhelyezve./

„Azonnali beavatkozás! Súlyos! Valószínű tüdőlövés!” Pattogtak az információk mögöttem. Tudtam a dolgomat. Letérdeltem a kiskatona mellé, kezemben ollóval hogy megszabadítsam véráztatta ruhájától, de ő maradék erejével bal zsebét szorongatta. Elfulladó hangon suttogta: „Nyet! Nyet!” A kincs, amit védett, a piros párttagsági könyve volt. Azt már jócskán eláztatta a szíve környékéről kilövellő piros vér.

Honnan jött? Ki küldte? Milyen indokkal? Nem tudhattam. Parancsra kellett neki is harcolni Mi ellen? Ki ellen? Közülük sokan beálltak a magyar forradalom védelmére. Ezért életükkel fizettek.

Az én kiskatonám úgy ment át a Nagy Mennyei Birodalom egyik sarkába, hogy kezéből nem engedte el a hűség jelképét,

De

Édesanyja sem állt mellette, hogy megsirassa hős fiát. A szemeit én zártam le.

Emlékeim lapjairól kitörölhetetlenek a véráztatta súlyos pillanatok, ahogyan a többi tizenhárom nap és az azt követő események keserves torlódása is.

Sorolhatnám, hogy egy emberöltőn át, - mit a magyar és német egészségügyben leszolgáltam – hány embertársamnak nyújtottam képességeim alapján, segítséget,

Mert

Az ESKÜM erre kötelez!

**E levelem azért kívántam megírni, hogy megkérjek minden honfitársamat, „nemre, fajra, bőr színre, vallásra, valamint politikai hovatartozásra való tekintet nélkül:”
Ne próbálja az egészségügyi dolgozókat jobb vagy baloldali orvosoknak, egészségügyi dolgozóknak bélyegezni.**

Ezt sértő jelzőnek tartom magam részéről és kikérem magamnak, de gondolom, hogy teszi ezt minden egészségügyi társam, aki a **Hippokratészi eskü** alapján látja/gyógyítja a beteg embertársait.

Budapest, 2010-február-06

D. Szűcs Lászlóné
Horváth Erzsébet

--